

GRAND HOTEL

Rejtő Jenő

A három testőr Afrikában

Belépés díjtalan!
Kilépés bizonytalan!

aktív könyvek kiadó

Rejtő Jenő
A három testőr Afrikában

Kiadó: Adamo Books Kft.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2022

ISBN: 978-963-453-860-8

Tartalomjegyzék

Első fejezet	4
Második fejezet	19
Harmadik fejezet	48
Negyedik fejezet	64
Ötödik fejezet	83
Hatodik fejezet	94
Hetedik fejezet	108
Nyolcadik fejezet	125
Kilencedik fejezet	142
Tizedik fejezet	149
Tizenegyedik fejezet	157
Tizenkettedik fejezet	171
Tizenharmadik fejezet	177
Tizennegyedik fejezet	183

Harmadik fejezet

1.

Miután elástuk a két hátizsákot, kivártuk a három órát, és Wurmmal együtt pontosan átvettük a szolgálatot.

Reggel hétkor már nagyban folyt a vizsgálat. Betörték a raktárba! Az udvar közepén egy asztalnál ült a kapitány, és előtte felsorakozik a helyőrség. Fél négykor fedezték fel a betörést, és utoljára kilenckor járt az írnök a raktárban. Ezt az időt kellett mindenkinek igazolnia.

Négy-öt ember volt csak, akik későbbben mentek a hálóterembe, ezeknél alaposan megvizsgálták az alibit. Mindenki igazolta az éjszakát. A kapitány igen ideges volt. Ilyesmi ritkaság a gyarmati hadseregben. A legionárius csak elveszett felszerelési tárgyait „pótolja” bűnös úton, de nem lop. Itt pedig eltűnt egy Dimitrov nevű orosz és egy Rivelles nevű, traveaux-ra ítéltnek a holmija.

Potrien jelentkezett:

– Kapitány úr! Van itt három ember, akik címeres alakok. Mindenféle bonyolult, szélhámós ügyben részt vesznek, és ma éjszaka szabadok voltak, mert tizenkét órás szolgálatban álltak.

– A moi!

Előálltunk. A kapitány szeme megakadt a zubbonyunkon.

– Hol kapták a becsületrendet?

– Szenegáliában – felelte Alfonz.

– Miért?

– Felderítő úton voltunk a négereknél, és fontos híreket hoztunk.

– Hol voltak tegnap este tíz és három óra között?

– Szelimnél. Ittunk, és kissé berúgott állapotban elaludtunk. Szelim keltett fel bennünket, és három óra előtt két perccel, futólépésben érkeztünk a váltáshoz.

Ez igaz volt. Wurmot felkeltettük nagy mérgesen, hogy mit képzelsz, még elalszik, és nem érünk oda, azután futva értünk a kapuba, éppen három órakor.

– Wurm! – szólta a kapitány.

– Így volt mon commandant. Én elbotlottam útközben, és mindenem szétgurult... Úgyhogy azután futni kellett.

Fogalma sem volt róla, hogy közben teljes öt órát aludt.

Szelim is azt vallotta, hogy háromnegyed háromkor az óraütésre ébredt, és felkeltett bennünket.

– Lelépni! Őrmester! Ez a három ember egész jó katona.

Mérgében, mert nem sikerült az árulkodás, Potrien berendelt hármunkat a börtönök takarításához, pedig ez csak olyankor szükséges, ha kevés a rab a munka elvégzésére, és most volt elegendő.

– A jó öreg Potriennél most már megkezdjük az elvonókúrát – mondta Senki Alfonz.

– Mit csináljunk? A légió álmoskönyve szerint őrmestert megverni igen rossz kimenetelű főtárgyalást jelent.

– Majd szép lassan leszoktatjuk valahogy.

Két nap múlva díszszemle volt, mert tisztí küldöttség utazott át Agadir felé, és a mansoni helyőrség fogadta őket.

– Őrmester! – recsegte a kapitány, és mereven ült a nyeregben, mert igen sok zöld levéldísz látszott az egyik közeledő sapkáján, ami legalább tábornoki rangjelzés, de volt a küldöttségben ezredes, kapitány, sőt mint később kiderült, a kormányzó szárnysegédje is eljött velük.

– Oui, mon colonel! – kiáltott Potrien.

– Az első pelotonnal felvonul! En avant!

Az őrmester kilépett, harsány vezényszóval messze rikoltott:

– En route!

És kirántotta a kardját.

Illetve rántott egyet, de a kard nem mozdult. Potrien egy másodpercig úgy érezte, hogy reng a föld...

Újra nekihuzakodott... Az ördög van ezzel a karddal...! A kapitány halottfehéren ült a nyeregben... Ez még nem volt! A köztársaság fennállása óta példátlan eset: egy őrmester nem bír kardot rántani vezényléshez.

Potrien répavörös arccal, lihegve húzza a kardot.

A tisztí küldöttség, élen a tábornokkal, közben odaér, és őszinte érdeklődéssel figyelik az altiszt erőfeszítéseit.

– Hát segítsen neki valaki – mondja jóakaratóan a tábornok.

Puha szívem van alapjában véve, hát feszesen kiállok, azután megfogom a kard végét. Potrien a markolatot. És húzzuk. A mindenit... Na még!... Nem mozdul! No még!

– Ütközet közben – jegyzi meg a kapitány – ez a módja a kardhúzásnak kissé vontatott eljárás lenne.

– Én is azt hiszem – bólogat a tábornok. – Egy türelmetlen arab esetleg odaüt, mielőtt a műveletet befejezik.

A kapitány szédült a nyeregben. Ilyen blamázs!

Potrien arcán a régi sebhely szinte lángolt. Nagyot rántott a tokon, és... Végre kint van!... A tábornok felkiált!

A kard markolatig rozsdás!

– Alázatosan... jelentem – hebegi Potrien, merev állásban –, az istálló... rozsdás kardok, és... kicserélték...

De ki hallgat rá? Egy őrmester rozsdás karddal! A légióban! A kapitány segítségére siet.

– Az altiszt vén harcos, tábornok úr... Öregszik.

Potrien a guta kerülgette.

...Szemle után kihallgatáson volt. Hogy mit beszéltek a kapitánnyal, azt nem lehet tudni, de Potrien tűzpiros arccal jött le a kantinba, és pozdorjává tört egy széket valamiért. A kantinosné, akihez állítólag gyengéd szálak fűzik az őrmestert, este kisírt szemmel mérte a bort...

Ha találkozott velünk, ránk nézett néhányszor, élesen, fenyegetően. Mert lelke mélyén tudta, hogy honnan fúj a szél.

Másnap itt volt a válasz.

Senki Alfonznak elvonta a kimenőjét, mert piszkosnak találta az egyik kabátgombját. Én négy nap *salle de police*-t kaptam egy elhibázott díszlépésért. Tuskó Hopkins felmosta az istállót. Kétszer.

Ekkor már az erőd katonái is megérezték, hogy itt van valami a levegőben. Valami titkos háborúság, valami kirobbanás előtti baljós szélcsend.

Még aznap este újabb kellemetlenség érte ezt a Potrient, akit mostanában üldöz a balsors. Tegnap például bizonyos egyének este beolajozták a kantinosné ajtaja előtti lépcsőt. A nesztelenül kisurranó őrmester akkorát zuhant, hogy beleremegett az erőd, és a poszt riadót akart fújni. Most meg szegény borítékba teszi este a déli napiparancsot, az őrmesteri jelentéssel együtt, és ahogy szokta, egy ordonánccal a kapitányhoz küldi. Én még beszélgettem a folyosón az ordonánccal, és Tuskó Hopkins, úgy látszik, részeg volt, mert nekiment véletlenül a legénynek, és ölelgeti. De az ordonánc otthagyja, mert siet a kapitányhoz. Azután – és ez már nem tartozik a szokásos napi események sorába – a kapitány siet Potrienhez. Nagy a lárma, mert a lejárt napiparancs helyett egy gúnyvers volt a borítékban, amit az ordonánc az őrmestertől hozott.

A gúnyverset a legionáriusok titokban már régen éneklik. Arról szól, hogy egy kapitányt ütközet közben hátán érte az ellenség golyója.

Sajnos a mi kapitányunkat véletlenül ilyen sérülés érte valamikor a hátán. Állítólag miközben megfordult a lován, hogy rohamot vezényeljen.

Bizonyára így volt. De hát ezek a legionáriusok mindent kiforgatnak. És a kapitánynak ez a régi seb örökre fájó pontja. Pedig igazán nem futás közben érte hátulról a golyó. Ez rágalom. De azért érthetően idegesítette, hogy Potrien ezt a költeményt küldi el a napiparancs helyett.

Másnap Potrien váratlanul szobarendvizsgálatot tart. Mi hárman (poros polcaink miatt) kimenő helyett takarítunk. Ez a válasz. A gerillaharc teljesen elfajult. Az őrmesterre aznap éjjel rázárták kívülről az ajtót, amikor látogatóban volt titokban a kantinosnénál. Kénytelen volt az ablakon kilépni, sajnos a kapitány pudingjába, amit egy gonosz ismeretlen odahelyezett a konyhaablak elé. Ilyen gázság.

Másnap: hanyag tisztelgésért négy napi cellulé mind a hármunknak.

– A cellulé-büntetést megkeserüli – hörögte fogcsikorgatva Tuskó Hopkins.

Senki Alfonz fütyörészett.

– Mi a terved?

– Semmi.

– Megőrültél? Ha nem ütünk vissza, akkor kár volt elkezdeni.

– Majd visszaüti ő saját magát – felelte könnyedén. – Reggel, a kapitány érkezése előtt az irodában takarítottam. Belülről törölgettem a nagy szekrényt, és elfelejtettem kijönni... Mert Potrien jelentése érdekelt...

– A szekrényből kihallgattad, amit a kapitánnyal beszélt?

– Igen.

– Rólunk?

– De mennyire. Közölte a kapitánnyal, hogy a négyes zárkában üljük le a büntetést, amit ma kezdünk meg fél hatkor. A cella régi szellőztető kürtője az őrség szobájára nyílik, és a cellulé-ből minden szó áthallatszik oda. Potrien azt ajánlotta a kapitánynak, hogy jöjjön vele az őrség szobájába, mikor a cellulé-ben

vagyunk már, és hallgassák ki, mit beszélünk.

Bizonyára elárulunk néhány titkot. Szerinte azt is megtudják majd, hogy ki követte el a betörést a raktárba. Azt állítja, hogy mi cseréltük ki a kardját egy rozsdás vacakkal, amit kívülről dörzspapírral letisztítottunk.

- Micsoda rágalom! Hol van itt dörzspapír? – dünnyögte Hopkins.

- Az egész rozsdát reszelővel kellett leszedni...

- Szóval nem kell bántani az öreget. Bízunk abban, hogy nem derül ki rólunk semmi csúnyaság ma este hatkor a zárkában. Most gyertek ide a lépcsőházba. Remélhetőleg nincs régi szellőztető kürtő a falban...

Félrehúzódtunk hárman.

- A mai postával levelet kaptam Yvonne-tól – mondta Senki.

- Az kicsoda?

- Yvonne Barré. Három héttel ezelőtt elküldtem neki repülőpostával Francis Barré levelének a másolatát. Hálálkodva felelt. Hármunk nevében írtam. Rólatok is tud mindent.

- Ezt nem hiszem – jegyezte meg Hopkins. – Egyetlen úrileány nem lehet tájékozottabb, mint négy világrész rendőrsége.

Ebben sok igazság volt.

„Tisztelt Uram! – olvasta Senki Alfonz. – Végtelen hálával gondolok Önre és barátaira. Közben Boulanger úrtól megtudtam, hogy ő az igazi Thorze-t keresi, aki nem azonos múltkori levelém címzettjével. Fivérem levelének másolatát Boulanger út tanácsára nem mutattam meg sehol, hiszen oly zavaros, és szegény Francis nyilván betegen írta. Boulanger úr magához vette a másolatot azzal, hogy eljárjon az ügyben. Ennek két hete, azóta barátjuk nem jelentkezett. Érthetetlen előttem...”

- Valami disznóságot csinált megint! – kiáltotta a köpcös.

- Most gazdag – mondta Senki Alfonz – miért csinálna disznóságot?

- A vérében van – felelte Tuskó Hopkins.

- „...Köszönöm Önnek és barátainak – folytatta Senki –, amit tettek. Igazán csodálatosan nagylelkűek! Egy ismeretlen hölgyért az életüket kockáztatták. Egyiküket hírből már...”

Itt abbahagyta, és kedvetlenül zsebre gyúrta a levelet.

- Hohó! – kiáltottam. – Ott még van valami. Egyikünket hírből...

Az mi?!

- Semmi... nem fontos – mondta zavartan. – A Török Szultán fecsegett rólad. Hogy regényt írsz... szóval hülyeség...

- Nincs jogod ahhoz, hogy olvasóim és tisztelőim véleményét elrejtse előlem! – kiáltottam.

- Mondom, hogy semmi különös nem írt rólad!... Gyerünk az őrségre. Jelentkezni kell a büntetés megkezdése végett.

És ment...

No de ezt nem hagyom annyiban! Hohó... Féltékeny talán? Kedves barátom, így nem lehet írókat kivetni a nyeregből... Most csak gyerünk jelentkezni, de erre még visszatérek!

Az őrségről a cellule-be vezettek. Nem abba, ahol Levin is várta az átutazó rabtranszportot, hanem egy másikba. A cella felső sarkában, a mennyezet alatt egy sötét üreg látszik.

Ez a szellőztető kürtő.

Háromnegyed hat!

Sokkal később egy kocsmai beszélgetés közben elmesélte az őrzető a hallgatóság lefolyását. Éppen dohányt vágott, amikor megjelent az őrszobán a kapitány az őrmester társaságában.

– Vegye le azt a térképet a falról – mondta Potrien az őrzetőnek.

A térkép mögött egy kerek nyílás látszott. Nem is kellett nagyon fülelni, hogy minden szót halljanak a zárkából. Valaki éppen ásít (én voltam), és a fogak visszakoccanása is tisztán észlelhető az őrszoba kürtőnyílásán.

Körülbelül negyed hétkor megszólal Senki Alfonz.

– Nagyon jó, hogy ide zártak bennünket. Legalább most megbeszélhetünk néhány titkot.

– Én is csak ennek örülök – feleli Tuskó.

Azután negyvenöt percig nem szóltunk semmit.

Megjegyzem, hogy szörnyű hőség volt, viszont az őrség szobájába ételt és italt hozatni szigorúan tilos. Még a kapitány sem teheti.

Fél nyolckor Senki Alfonz megszólal.

– Gyerekek! Most fogadjuk meg, hogy a titkainkat senkinek sem áruljuk el, bármi történjék is.

– Esküszünk!

Ezután harminc percig csak pihentünk és vakaróztunk. Az emberek a cellule-ban nem sietnek titkaik fecsegésével. Később Hopkins megjegyzi, hogy igen meleg van itt Afrikában, ami nem éppen kellemes.

– Szerintem az eszkimók örülnének, ha náluk ilyen klíma lenne – mondom egy sokoldalú író eszével.

– Az eszkimók milyen országban laknak? – kérdi Tuskó.

– Szép műveltséged van – felelem gúnyosan –, ezt igazán tudhatnád. Van egy ország, amit a felfedezőjéről Északi-sarknak neveznek, ahol az év tizenegy hónapján keresztül nem lehet télikabát nélkül az utcára menni.

– Újra figyelmeztetek benneteket – mondja Senki Alfonz –, tegyetek lakatot a szájatokra. Maradjon a titkunk, hogy szegény Potrien nem normális.

– Azért bátor és jellemes az őrmester – dicsértem szívből –, csak most, hogy öregszik, üldözési betegsége van.

– Hogy mi bosszantjuk őt – szólt sajnálkozva Tuskó –, pedig ha megöletne, akkor sem lennék képes derék és idősebb felettesemmel szemben ilyesmire.

– Ezért haragszik szegény a kapitányra is – mondja meleg részvétellel Senki Alfonz.

– Azt hiszi, hogy az is üldözi.

– Hogy káromkodik, ha a kapitány közeledik az irodához.

– Lehet – tűnődik Tuskó –, hogy Potrien nem is haragszik a kapitányra, csak a zsoldpénzek körül manipulál, és ezért fél a tisztektől.

– Gyerekek! Ezt a titkot is őrizzük meg.

– Te mikor vetted észre?

- Gyanús volt, hogy szegény Bugiére pénteken meghalt, és szombaton visszatér a túlvilágról a zsoldjáért. Mert csak így kerülhetett bele a létszámba.

- Én mégis szeretem ezt a Potrient – lelkesedett Hopkins –, mert talpig katona. Minket nem gyűlöl, csak féltékeny a kantinosné miatt.

- Pedig – mondom én részvétellel – a kantinosné hű marad hozzá, mert Potrien szemet huny mindenféleképpen.

- Az is csak nekünk jó, hogy a hátsó szobában a kantinosné bort, pálinkát és dohányt árul a kaszárnyaáristomosoknak, akiknek tilos az ivóba menniük.

Így csevegtünk magunk között, gyanútlanul, mindenféle titkokat.

- De a legnagyobb titok – mondja Senki Alfonz –, hogy szegény, drága öreg Potrien betört a raktárba...

...Mintha ventilátor volna: valami búgó, hördülő moraj hallatszik a kürtő felől.

Mi az isten csudája van ott?

- Ez nem igaz! – kiáltja Tuskó. – Potrien abnormális, de nem tör be!

- Nem tud róla ő maga sem. Én véletlenül láttam, hogy holdkóros. Ilyenekkel előfordul, hogy betörnek önkívületben. Szegény derék őrmester alvajáró.

- Ne mondd!

- De ez közöttünk marad. Tegnapelőtt éjjel láttam... Felborzolt hajjal, egy szál pokrócban, mezítláb jön a kantin mögül, és így halad végig az erődfal mellett a sötétben. Érzi, hogy beteg és öreg. Ezért gyanakszik mindenkire. A kapitányt is ezért szidja.

- A kapitányt mégis tiszteli és becsüli! Előtte mondta a múltkor az írnoknak: „A kapitány urat tisztelem és becsülöm, de amióta a hátán megsebesült, nagyon ideges.”

Senki Alfonz ásított.

- Na, aludjunk.

De mielőtt még elalhattak volna, nyílik a cellaajtó, és Potrien áll a küszöbön...

Milyen kimerültnek látszik szegény.

A bajusza ziláltnan szerteáll, a szeme vérbe úszik, táguló orrlyukain vad ritmusban fújja a levegőt, és a fogai csikorognak.

Megviselhetette a szolgálat aznap. De hát nem csekélység egy ilyen erődben ellátni az őrmesteri teendőket.

Suttogóvá rekedt hangja ijesztő volt, ahogy megszólalt:

- Tudták... hogy én hallgatózni fogok?!...

- Mon chef – felelte Senki Alfonz –, mi nem tételezünk fel ilyesmit sergent Potrienről.

Az őrmester gúnyosan mosolygott, de az arca sárgásan ibolyaszínű volt.

- Igoriban majd gondolkodhatnak az én ügyeimről. Azt hiszem, oda kerülnek előbb-utóbb.

Senki Alfonz kemény vigyázzba vágta magát.

- Ott is szívesen szolgálunk majd az őrmester úr keze alatt.

Hátralépett. Megértette jól a válaszuk értelmét. Ha mi oda kerülünk, akkor őt is oda juttatjuk!

- Hm... Úgy... No jó!... Majd meglátjuk!

És becsapta az ajtót. A távozó őrmester lépteitől rengett az erőd.

2.

Ezt az őrmestert a fátum üldözi. Egy idő óta, ki tudja, miért, kissé a bögyében van a parancsnok kapitánynak. Pedig igazán jó katona az öreg Potrien. De ha egyszer a kapitány kipécéz valakit, akkor hiába minden. Egyszer a szolgálati beosztásokat találja pongyolának a parancsnok, majd a reggeli szemle után közli gúnyosan, hogy ezzel a sorakozással még egy cserkészdzsemborin sem vehetne részt

a század, szóval szegény Potrien élete pokollá vált, amit betetőz még a kapitány érthetetlen gyanakvása a környék békés arab kecskepásztorai és beduin cipőfoltozóival szemben. Lépten-nyomon támadástól tart, és négy-öt napos felderítésekre küldi Potrient. Sokszor a lakatlan csúcsok és a távoli füstölgő kráterek irányából várja kapitányunk a meglepetést, és ilyenkor Potriennek a szakaszával az Atlasz felső hágóinak hórétégeig kell felkúsznia Mansonból.

Pedig ezen a tájon emberemlékezet óta nem történt támadás. Külön halálos bosszúsága volt az őrmesternek, hogy a kapitány rendelkezése szerint bennünket nem vihetett őrára.

– Nem szeretem, sergent – mondta Potriennek –, ha egyéni érzelmei szerint kezeli a legénységet.

Közben egy távoli oázisba nyolc főből álló különítményt vezényeltek Mansonból bizonyos fékezhetetlen bennszülőttek megrendszabályozására. A nyolc ember három hónapig őrszolgálatban marad a beosztási helyén.

Potrien megragadta a bosszúállás alkalmát, és beosztotta Senki Alfonzot a nyolc közé. Jól tudta, hogy súlyos telitalálat, ha elválaszt bennünket egymástól.

Szomorúan ültünk a kávéban.

– Eh – mondta Senki Alfonz –, ti akárhogy vagytok is vele, én már örülök, hogy kiszabadulok ebből az erődből. Az ember nem azért él, hogy unalmas biztonságban krumplilevest egyen itt.

– Azt hiszed, hogy a Szaharában rezesbanda szól a krumplileves mellé? – dühöngte a sötétben a különben mindent rózsaszínben látó Tuskó Hopkins.

Még sohasem láttam ilyen mogorvának. De én sem lehettem barátságos. Az ördög vigye... Megszoktuk egymást, veszélyben, tétlenségben, kemény afrikai szolgálatban.

– Valahogy úgy kellene intézni, hogy együtt legyünk – mondtam, megfelelő ravasz eljáráson tűnődve. – Talán, ha megkérjük a kapitányt, beoszt minket is a nyolc ember közé.

– Én úgysem megyek el a nyolccal abba az oázisba.

– Ezt hogy érted?

– Én Igoriba megyek.

– Megvesztél?

– Légy szíves, beszélj világosan – fortyant fel Tuskó. – Mit jelentsen ez a sok zagyaság?

– Ha már elmegyek innen – mondta szomorúan –, a legjobb barátaimról is lemondok, akkor legalább megnézem, hogy mit látott ez a lázas Francis Barré Igoriban.

Senki Alfonz nemcsak azért emlékeztetett a hiúzra, mert gyors és nesztelen volt: finom okos arca, hízelgő modora és a ravasz mód, amellyel kerülő úton hálózta be azt, akit rábírt valamire: hasonlított a macskaszerű fenevadra.

Ez a „ha már elhagyom legjobb barátaimat”, ilyen gyanús elzárkózás volt.

– Ha Igoriba méész – mondta Hopkins –, akkor nemcsak a barátaidat, hanem az eszedet is elhagyod. Vasutat akarsz építeni?! A Kongónál?

– Igazad van – bólogatott –, nem is venném a lelkemre, hogy ilyen veszélybe rohanjatok.

– Te ne féltsél engem! – üvöltötte magából kikelve a köpcös. – Az ilyesmit kikérem magamnak!

Görbe lábain sebesen kacsázva, kirohant a kantinból, és úgy vágta be az ajtót, hogy az evőeszközök megrezdültek az asztalon, és Joffre marsall képe lehullott a falról.

– Ti csak maradjatok itt – mondta nyugodtan Senki Alfonz. – Én megígértem Yvonne Barrénak, hogy nem hagyom annyiban az ügyet.

– Hát leveleztek?

– Igen... előfordul.

Úgy látszott, zavarban van. Mi ez? Levelez a nővel? És titkolja?... Valami van a füle mögött. Nem mer a szemembe nézni!

– Írt rólam azóta?

– Néhány... sort... Ez a Török Szultán annyit mesélt neki a te ostoba regényeidről... – dörmögte.

– Nincs jogod eltitkolni! Vedd tudomásul, hogy ha nem olvasod fel a levelét, megírom Mademoiselle Barrénak ezt az eljárásodat.

– Hát elolvashatom... Bár végre is ez az én ügyem... és...

– Felszólítalak, hogy olvasd el a levelet, különben meggyűlik velem a bajod.

Azt hiszem, hogy férfias fellépésem mély hatással volt rá. Először életemben láttam ezt a rettenthetetlen embert meghátrálni. Csendesen a zsebébe nyúlt, és kihúzott egy levelet.

– Nem hiszem, hogy ezt őszintén írta – jegyezte meg csendesen, azután olvasni kezdett:

„...Utóbbi levelében nem említi Mr. Fowlert...”

– Ugyanis csak... a lényegre szorítkozom – hebegte zavartan.

Mosolyogtam rajta. Már tudtam, hogy honnan fúj a szél. „A féltékenység ördögi mótély, és eszközökben ritkán válogat” – írja valahol egy nagy ember.

– Csak folytasd.

– „Barátja egyénisége érdekel – folytatta. – Miért nem találkoztam sohasem ilyen férfival, aki művelt, de azért a balegyenesei sem mindennapiak. És mennyi szív, mennyi intelligencia, mennyi nemes lovagiasság jellemzi. Mintha újra életre kelt volna a három testőr egyike ebben az emberben. Úgy érzem, ő lesz az, aki felfedi fivérem titkát, és elém áll egy napon.”

Abbahagyta.

– Folytasd! – kiáltottam izgatottan.

– Itt vége a levélnek...

– Nem igaz!

Kedvetlenül tovább olvasta:

- „Ha elém áll, és megszoríthatom kemény, férfias kezét, nagyon boldog leszek. Mit gondol, méltónak tartana magához ez a nagy ember?”
- Nem volt szép tőled, hogy ezt titkold előttem!
- Miért? Te foglalkozol Francis Barréval, vagy én? Azt hiszed, azért megyek Igoriba, hogy elkaparintsd előlem ezt a csodás nőt?
- Engem zárt a szívébe – mondtam fennköltén.
- Azt fogja szeretni, aki az élete árán is felfedi a fivére titkát. Én megyek Igoriba! Én vagyok tehát a három testőr egyike!
- Ez... micsoda eset... a három testőrrel?
- Három katona egyszer az élete kockáztatásával elhozta a francia királynő nyakékét Buckingham hercegtől.
- Nem tudtam... De hát az ember úgy él ebben az erődben, mint akit eltemettek. Se rádió, se újság.
- Szóval jegyezd meg: nem azért megyek Igoriba, hogy neked kaparjam ki a gesztenyét. Vagy akarsz te a Kongóhoz szökni innen? Koporsóból pokolba menekülni?
- Semmi közöd hozzá – feleltem, és dühösen otthagytam.

3.

Senki Alfonz másnap a vízgyűjtőnél állt őrségen. Amikor hallotta, hogy közeledik az őrző, letámasztotta puskáját, cigarettára gyújtott, és egy kilométerkövön helyet foglalt.

- Közlegény! Megőrült?! Vagy részeg? – kiáltott rá az őrző vezetője.
- Részeg vagyok.

Biztosan tudom, hogy egyetlen kortyot sem ivott. De másnap már ott ült a cellule-ben Levin mellett, aki közben mindenféle halélelből kapott tőlünk. Megkedveltük a flegmatikus, toprongyos öreget. Ki tudja, miért? Az ellenszenvet és baráti érzést legtöbbször nem az okszerűség szövi az emberek között.

Azt hiszem, hogy ez igen okos mondás volt. Közben megérkezett az eszkort: negyven rab és huszonöt fegyveres kísérő.

Közben történt, hogy az őrmester íróasztaláról a kifizetés napján eltűnt a zsoldpénz azzal a kisebbfajta kék vászonzsákkal együtt, amelyből kifizetik. A légió, sajnos valóságos gyűjtőhelye a kétes egyéneknek. Szegény Potrien nem keveredett ugyan gyanúba, de a felelősség őt terhelte. A kapitány, akinek érthetetlen módon a bögében van ez a kitérő altiszt, most megragadta az alkalmat, hogy elintézte Potrient. Az őrmestert Oranból leváltják, és ő vezeti az eszkortot Igoriba.

Este Senki Alfonz becsomagolta öt kilóig engedélyezett holmiját. Levin szakácskönyvét is elvitte.

- Az minnek?
- Levin megkért, hogy hozzam el. Talán sor kerül rá, hogy főzzön nekünk, és akkor felolvassuk neki a recepteket.

Többféle apróság számára Hopkins egy kisebbfajta kék zsákot ajándékozott neki. Ilyenben aprópénzt tartanak általában.

4.

- Nézd, Hopkins.... Ez a Senki Alfonz... Mégicsak... hm...

- Mit motyogsz?! - fordult felém dühösen. A köpcös egy idő óta mindenkiel veszekedett. - Nem érdekel az a hülye fráter!

- Mit tudod te, miért megy ő Igoriba? - mondtam komoran. - A férfi tettekeszsége olykor a lélek legmélyebb rejtekén lakozik.

Ez, azt hiszem, igen szép mondás volt.

- Úgy beszélsz, mint egy félhülye. Mi van?

- „Keress a nőt” - idéztem egy régi angol költőt. - Ezért megy Senki Alfonz Igoriba.

- Itt is kereshetek nőt magamnak, ha fontos. Azért még nem kell Igoriba menni. Szép kis szoknyavadászat!

- Talán... nem is neki... nekem kellene Igoriba mennem - tépelődtem szokott felhős mélabúmmal.

- Menjetek, ahová akartok! Féleszűek! - kiáltotta, és kis híján lenyelte a kialudt szivarvéget mérgében, miután hiába szipáskolt, hogy feléledjen a parázs.

De bennem elhatározássá érlelődött a kétség. Nem fog csalódní bennem a nemes hölgy! Este kijelentettem az őrmesternek, hogy elveszett a puskám. Pedig magam ástam el egy verembe az erőd mögött.

Másnap bevonultam ötakilós csomaggal a zsúfolt cellule-be.

- Üdvözlöm, uram! - köszöntött a nagy Levin. - Ön úgy jön nekünk, mint homárhoz a vörösbor.

Néhányan megjegyzték, hogy fogja be a száját, és ne izgassa az éhes embereket. Mogorvák voltak ezek a messziről jött elítéltek, sivatagi harcoktól fáradtan, útban Igori felé, ahol a pokol várja őket.

- Miért jössz utánam erőszakkal? - kérdezte Senki Alfonz.

- Átlátok a szitán - feleltem, és a szemébe vigyorogtam. - Nem fogod a hátam mögött eltántorítani tőlem Yvonne-t.

Vagy kilencen ültünk a ragadós, piszkos, férges kövön, és dideregtünk az estében. A szűk helyen mozdulni sem lehetett. Valaki Igoriról mesélt. Kongó! Szörnyű klíma, nedves fabarakkok, állatian durva örök...

Hopkinsnak több esze volt. Igaza van. Órültség oda elmenni.

- Rosszabb, mint a pokol - mondta a mély hangú, nagyfejű Colter, aki kántor volt valaha Koppenhágában.

- Csak egy jó van ott - magyarázta Levin -, hogy sehol sincsenek olyan fehér húsú teknősbékák. Hasonló állapotok vannak északon a vadhússal. A kilencvenes évek végén főztem egy őzgerincet zöldségfásával, fokhagymásan... Ezt én úgy csináltam, hogy egy jó fél kiló szalonnát nyárson kiolvastok a sült felett...

Itt hónapok óta senki sem evett egy jó falatot. Ne csodáljuk hát, ha kissé mogorva emberek voltak együtt. Egy tagbaszakadt rab felemelkedett:

- Ha azonnal nem hagyja abba ezt a történetet - mondta figyelmeztetően -, kitolom az egyik szemét hüvelykujjal.

- A másik az én dolgom - szólt a kántor, akit az évek kissé világiassá tettek a sivatagban.

- De uraim, ez olyan csodás étel volt, mert én nem sütöm át egészen, hogy ízes maradjon, és...

Puff! Valaki fejbe vágta egy üres csajkával, de alaposan.

Mondom, kissé mogorva emberek voltak...

A fejbe ütés estére, sőt éjszakára is elhallgattatta Levint.

Reggel nyílt az ajtó, és egy ötkilós csomaggal Tuskó Hopkins lépett be, rendkívül zord arckifejezéssel.

- Halló! Tuskó! - kiáltotta Senki Alfonz örömmel. - Hát unatkoztál?

- Az urak nem érdekelnek - mondta, és leült a középre, miáltal a falhoz szorulóknak kimaradt a lélegzetük.

- Talán véletlenül vagy itt? - kérdeztem gúnyosan.

- Igenis, ha tudni akarod! Kész véletlen. - Nagyon idegesen viselkedett. - Betört az egyik emeleti ablak.

- Azért még nem ítélik traveaux-ra az embert.

- De kiesett rajta az udvarra valaki. Régi haragosom. Marchande tizedes.

...Azért később mégiscsak kiderült, hogy mielőtt ezt a régi haragosát megfenyítette, Tuskó Hopkins sok bort ivott a kintinban, és eladta fél áron a havi zsoldját a kintinosnak. Tehát előre tudta, hogy a Manson erődben már nem kap zsoldot, mert traveaux-ra megy.

Ötödik fejezet

1.

Elmondtam az esetet barátaimnak. Senki Alfonz végigdől az ágyán, és szokása szerint nem szól semmit. Tuskó annál inkább.

– Ezt a Török Szultánt mégiscsak lilára verem egyszer!

– Most ártatlan – védtem gyanús barátunkat. – Neki fontos itt a látszat. És nem lehet vaj a fején, ha idekísérte Yvonne-t.

– Nem kísérte. Yvonne egyedül jött – mondta Senki Alfonz csendesen. – Yvonne Barré egyedül jött. Azt mondta nekem éjjel, hogy ne bízunk a Török Szultánban, miatta őrzik Yvonne-t. Nyomban leleplezte a leányt, amint meglátta.

– Disznó!

Mi van itt, kérem? Hát miért rugdosott ez engem egy óráig a *látszatért*?

– Francis Barré fogságban van – folytatta Senki –, ha a lány bármiféle gyanús dolgot tesz, megölik a fivérét, és bizonyára őt is, ezt az éjjel mondta nekem Yvonne Barré, ezért került el minket.

– És hogy jött ide a leány?

– Szerzett egy futár-parancsot. Úgy látszik, egész jó katonai összeköttetései vannak. A futárt Igoriba küldték, hogy szerezzen értesülést Francis Barréről. Ezzel a félig hamis írással jött el. De váratlanul szemben állt a Török Szultánnal. Ez nyomban leleplezte. Most tehetetlen, mert a fivére életébe kerül, ha rajtaérik valamiféle próbálkozáson. Megígértem neki, hogy kijutok valami módon az erődből, és beszélek, ha lehet, Barréval. A leány nem mozdulhat, amióta a Török Szultán leleplezte.

– Ezt a Törököt megfojtom – mormolta Tuskó Hopkins, és elővett egy szivart. A kantinban ugyanis megtöltötte a látcsótokot szivarral. – Egyszerűen megszökött a leánytól azzal a másolattal, amit Francis Barré leveléről küldtünk, és itt a zavarosban halászik.

– Beszélni fogok a Törökkel – mondta Senki. – Mégsem hiszem, hogy ilyen aljas. Gyanús, de nem aljas.

Váratlanul őrzőjárat érkezett, és a százados követte szokott kíséretével: a félszeművel és néhány mérnökkel.

– Ez az a három! – rikácsolta valaki, ránk mutatva.

A Török Szultán volt!

– Maguk kicsodák? – kérdezte a százados.

– Azért jöttek ide – ordította a Szultán –, hogy szaglásszanak. Itt a levél, amit ez az alak írt annak a leánynak! – És felmutatta Senki Alfonz levelét.

– Többé nem fogjátok összekeverni a lapjaimat! A pokolba mennek!

Ezt a csirkefogót – mutatott rám – kivallattam tegnap. Ezek azért jöttek, hogy Francis Barré után szaglásszanak!

Senki Alfonz mereven nézte a Törököt.

– Kik ezek? – kérdezte a százados, miután elolvasta a levelet, és nagyon elkomolyodott.

- Ez itt - mutatott rám a Török - egy ostoba, de ravasz skót. Hülyeségeket firkál, és hiú bolond.

Micsoda hazugság! Én és hiú!

- Ez meg itt Tuskó, a világ legnagyobb tolvaja.

- De hogy tudok pofozni! - mondta hévvel Hopkins, mint aki ezt mentségére hozza fel, és bal kézzel adott egyet a Török Szultánnak... De egy olyant... Még évek múlva is elfog a lelkesedés, ha erre a pofonra gondolok.

A Török Szultán ledöntött két mérnököt, felborította az asztalt, és a feje tetejével kiszakította az ajtót, úgy esett a földre.

Nyolcan ragadták meg Hopkinst, és ő kapott vagy húsz pofont. Na de mi volt ez ahhoz az egyhez képest?!

- Megállj - kiáltotta a százados. - Majd erről leszoktatlak.

- Ezek veszélyesebbek ötven rendőrnél! - kiáltotta a Török Szultán.

- Akkor a vasúthoz velük. Dolgozni fognak!

- Nem lenne jobb elintézni őket? - kérdezte a félszemű...

- Nem - mondta keményen a százados. - Igoriban nincs halálos ítélet, már sokszor mondtam.

Felénk fordult.

- Önök is vegyék tudomásul: Igoriban nem ölnek meg senkit. Ez bizonyos esetekben nagyobb kegyetlenség, mint a gyilkolás. Rövidesen tapasztalják. Én minden legionárius számára mennyországot létesítettem itt. Aki ezt megzavarja, az éljen úgy, mint ahogyan abban az Igoriban élt volna, ahová eredetileg küldték. De kivégzés nincs. Legfeljebb ilyen esetekben, mint az önöké, siettetjük a természetes elmúlást.

Valóságos programbeszédet tartott.

- Megszökni nem lehet innen - mondta rosszindulatún a félszemű, aki, úgy látszik, a leggonoszabb ember volt itt. - Észak felé, nyugatra és keletre a dzsungel, dél felé ott a Kongó, ahol vigyáznak magukra a krokodilusok...

- És vigyázok én! - mondta a Török Szultán.

- Te még csúnyább vagy, mint a krokodilok - jegyezte meg Hopkins, és leköpte gyanús barátunkat.

Erre ő kapott a Török Szultántól egy pofont, szintén az I. a minőségből, olyant, amilyenre évek múltán is csettint a nyelvével a magamfajta író, ha eszébe jut.

2.

Jó messze az erődtől, a Kongó menti sziklaoldalban folyt a vasútépítés. Az úri életű rabok természetesen itt csak az őrszolgálatban segítettek, korbáccsal és bottal.

Fehér ember alig dolgozott, csak akik notórius kötekedők voltak, loptak, szökni próbáltak, vagy (ez volt a hét főbűn) akik másra is kíváncsiak voltak, mint arra, hogy mi van vacsorára. Ahogy rólunk feltételezték a Török Szultán piszkos árulása folytán.

Ki dolgozott hát? Az egyik fegyveres kísérőnk, jóindulatú örnek látszott, felelt erre a kérdésre:

– Bennszülöttek végzik a munkát. Valamelyik erdei törzs királya adta el népének színe-javát pálinkáért meg egyéb kellemes holmiért.

Népének színe-java után ítélve ez a király a világ legsilányabb alattvalói felett uralkodik.

Egy kövér szenegáli őrmester vett át bennünket. Az arca baromi kegyetlenséget fejezett ki.

– Csak gyertek – mondta vigyorogva. – Épp szükség van itt az európaiakra a kórházban. Az a nagyorrú már itt járt, és elmondta, hogy kémek vagytok! Hogy oda tegyelek benneteket a hullabarakkhoz.

Mentünk a kórház felé. Milyen aljas áruló ez a Török! Mert kétségtelen, hogy ő volt a „nagyorrú”, aki befeketített az őrmesternél. Az említett barakk valamivel távolabb állt. Éppoly csúf, piszkos deszkatákolmány, mint a többi. A közelében tűrhetetlen szag rontotta meg a levegőt. Egy halk, nyöszörgő, jajgató kórus zaja szüremlett ki a moszkítóháló nélküli ablakon.

– Ezeket az őrmester küldi – jelentette egy altisztnek a kísézőnk –, kórházszolgálatra osztották be őket.

– A mindenségit! Minek ide ápolónak a fehér ember? – mondta ez kedvetlen arccal. – Lejáratja a tekintélyünket! Van más büntetés is.

– A nagyorrú akarta. Kémek.

– És ha hóhérok...! Hát jó... én nem bánom!

Átvett bennünket, és követtük a kórházba.

Pokol!

Sérült, fekélyekkel borított, tífuszos maláriás bennszülöttek fekszenek gyékényen összezsúfolva. Millió légy szállong mindenfelé. Hulladék, féreg, elviselhetetlen szag, nyögés, jajgatás...

És fehér köpenyben...

A „Tanár úr”! Kvasztics!

Itt is zongorista és orvos volt egy személyben. A fejét vakarja, és tehetetlenül néz körül. Mellette egy alacsony, hófehér szakállas, nagy homlokú ember, drót szemüveggel. Zavaros tekintete nyugtalanul jár ide-oda.

– Higgye el, kolléga, ez itt az ulcus pepticum egy tipikus esete... Lehet, hogy megoperálom az illetőt – mondja éppen Kvaszticsnak.

– Kérem, ne tegye... – könyörgött az óriási sápadt Kvasztics, és puffadt, szeplős kezét összetette.

– Én vagyok a főorvos...! – kiáltja gőgösen, és ránc néz. – Önök betegek?

– Nem – feleli Senki.

– Mindegy – mondja jóságos, megnyugtató hangon –, majd azok lesznek, és én megoperálom önöket. Winter tanár vagyok.

Ez bolond! Kvaszticsra néztünk. Sójajtott. Aztán odasúgja nekünk:

– Ma vagyok itt először. Borzalmas!

Winter tanár továbbment a vizitje során.

– Önnek mi baja?! – kérdezte az egyik jajgató néger beteget.

„Ön”-nek szólítja a bennszülöttet! Ki hallott ilyent!

– Semmi! – kiabálja rémülten a beteg. – Semmi baj! Simbu egészséges... Nem bántani!

A Simbu nevű szemén látszott, hogy magas láza van.

- Ki fogom húzni a fogait - mondja mosolyogva az ősz tanár. - Magának gennyes góca van valahol, és ez a fogától jön.
- Kérem, kolléga - mondja Kvasztics -, ez tiszta malária... Tapintsa meg a máját... Winter tanár jóságos mosollyal csóválja a fejét:
- Ez egy peryostitis áttétele... Azonnali extraháció még megakadályozhatja a szepszist... - és már továbbmegy. Kvasztics álmos, vöröses, nagy szeme nyugtalan lesz. Azután ránk néz...
- Igen, ez ilyen kórház. Mit csináljak? - mondja, mintha felelne valakinek, pedig nem szólunk.
- Jöjjenek velem...
- Előrement, és mi követtük. A barakk elhagyott udvarára vezetett bennünket.
- Nem bírom soká! Ez a Winter örült, és operál! Egy konyhaasztalon! Rossz műszerekkel...! Őli ezeket a szerencsétleneket... Istenem!...
- Az ajtófélfának dőlt és megtörölte a homlokát.
- De hát... nem tudják, hogy örült? - kérdezte Senki.
- Tudják. De itt valami mesevilágot rendeznek... Mindenki élhet a mániájának. És ez a Winter mániákusan operál... Hagyjuk... A Török üzent maguknak.
- Az a gazember! - kiáltottam. - Aki miatt itt vagyunk!
- Na és - csodálkozva nézett rám -, maga nem mondta a Töröknek, hogy szeretnének kijutni az erődből?
- De mondtam... hm.
- És azt is mondta, hogy beszélni akarnak Francis Barréval?
- Ezt mondtad a Töröknek? - kérdezte Senki Alfonz.
- Igen de...
- Hát kint vannak az erődből - mondja Kvasztics a szemközti deszkabódéra mutatva -, és ott fekszik beteg Francis Barré.

3.

Összenéztünk. Most mi van? Az ördög vigye ezt a Török Szultánt, hogy sose tudja az ember, hányadán áll vele.

- Vigyázzanak! Én is résen leszek. Ha jön valaki, kihívom magukat - mondta Kvasztics, és elsietett.
- Benéztünk a kunyhó ablakán... Francis Barré ott feküdt az ágyon.
- Megtaláltuk!
- Amit vállaltunk, az sikerült! Lehet, hogy az életünkkel fizetünk érte, de sikerült. Lassan benyitjuk az ajtót... Ott állunk a betegszobában. Aránylag tiszta volt. Az, hogy ágy állt benne, és a beteg egyedül feküdt, Francis Barré kiváltságos helyzetét mutatta.
- Szegény ember nagyon-nagyon sokat szenvedhetett. Az arca már apró volt, mintha a sírban fonnyadt volna ilyenné. Két pálcavékony karjából kiszögelltek a könyökök, és fekete üregek mélyén kis nedvesség csillogott: két szem. Senki Alfonz az ágyhoz lépett:
- Barré...!

Az apró, sárgás, nedves arc fáradtan mozdult, a beteg félhangosan felelt:

- Kik... Önök?
- Legionáriusok. A húga megkért bennünket, hogy keressük fel magát...
- Ha vár... egy kicsit... elviheti a halálhíreket – feleli fanyar, de szelíd gúnymosolyával a bölcs, megbékélt nagy szenvedőknek.
- Nem biztos, hogy kijutunk innen – mondja Senki Alfonz. – Ha mégis sikerülne, szeretném leleplezni ezt a gázságot, ami itt folyik...
- Ó... Ha megszabadul... az apám... Yvonne elvezeti az apámhoz... Annak mondja el... Ő hatalmas...

Úgy látszik, sejtelve sem volt arról, hogy a húga is itt van.

- Ki az apja?
- Én nem vagyok Barré, hanem... De ezt majd Yvonne...
- Ne beszéljen egyszerre sokat. Fárasztja...
- Nem fáraszt... már úgyis vége... kérdezzen, uram.
- Ki ez a százados? Tud valamit róla?
- Nem százados. Velem lépett a légióba. Rakhmárban szolgáltunk öt évvel ezelőtt. Pittmannak hívják... Skót... Együtt szöktünk... Ő, Thorze meg én Rakhmár oázisból... öt évvel ezelőtt.
- Ez a Thorze hol van most? – kérdezte mohón Hopkins.
- Nem tudom... Három irányba szöktünk, hogy egyikre ne jusson üldöző. Thorzet elfogták... Engem is... A többit Pittmantól tudom... Mert elmondott itt nekem őszintén sok mindent, amikor azt akarta, hogy a cinkosa legyek...
- Hogy került ide századosnak ez a Pittman?
- Egy sejkkal szövetségre lépett... úgy, hogy törbe csalt legionáriusokat... Ez a sejk segítette a szökésben... Pittman elért egy oázisba. A sejk révén az arab lakosok mellette voltak... Az oázison éppen átutazott... a Kongó-vasúthoz kiküldött katonai szakértő... Fleurien főhadnagy... A körözés alapján... – kifulladt, de újra kezdte – el akarta fogni... Pittman szökni próbált... A főhadnagy rálőtt, megsebezte... De a sejk arab hívei kiszabadították Pittmant, és megölték a főhadnagyot... aki útban volt... Igoriba... Akkor készítették a terveket a vasúthoz. A főhadnagy jelentésétől sok függött. Pittman eljött ide a főhadnagy írásával Igoriba... Akkor itt... csak mértek. Azóta itt él a főhadnagy nevében... Már százados... És itt... mindenki bűntárs lett... És a legionáriusoknak meseországot... varázsol...
- De miből? És mit csinál itt?
- Ezt... én sem tudom... Két évig csinálták a terveket... Büntetésből áthelyezett emberek voltak... Könnyű lehetett bűntársakat találni... valamihez.
- Nem is sejtí, hogy mi a célja?
- Homályos... A vasútépítéshez sok-sok millió kell... és biztos, hogy csálnak, lopnak... de nem értem, mert azért... halad az építkezés.

Kimerülten lihegett.

- Kíván valamit...
- Én... már... semmit.

Kvasztics jött sietve.

- Menjenek innen – szólt idegesen. – Jön a százados avval a félszemű gazemberrel.

Gyorsan visszamentünk a kórházba.

– Mégsem jó, hogy idekerültünk – mondta Senki Alfonz útközben Kvaszticsnak.

– Hol lenne jobb?

– Szeretném, ha kijutnánk a vasútépítéshez, mert így semmit sem tudhatok meg.

– Majd beszélek a Törökkel.

Mire a százados jött, már ott szorgoskodtunk a szörnyű közös teremben.

4.

Vele volt a félszemű, a Török Szultán és néhányan, akik vagy mérnökök voltak vagy csak úgy szerepeltek, mintha azok volnának.

A százados, akiről most már tudtuk, hogy Pittman és szökött legionárius, kellemes arcú, mosolygós, jóindulatú embernek látszott.

– No mi az, tanár úr? – kérdezte tréfásan Wintert.

– Sok műtétet volt... Sok a dolog. Estére előkészítetek egy extrahációt...

– Hát csak szorgalmasan. És ön?

– Kérem, százados úr... – a tanár felé nézett, aki távol volt. – Winter tanár működését nem bírom elviselni.

– Ugyan, kérem! Ő éppolyan orvos, mint amilyen zongorista ön.

– Az én játékom esetleg hamis, de senki sem hal bele.

– Mindegy. Ne zavarjuk egymás szórakozását. Itt mindenki azt teszi, amit akar...

– Ha nem tetszik, mehet a pokolba! – kiáltott a félszemű. – Ki hívta?

– Örüljön – ripakodott rá a Török Szultán –, hogy az én révemem jól élhet! Oranban jó volt, ha lophatott! Nézd csak! Majd úgy jár, mint ez a három itt.

Odajött, és belém rúgott. Most azonban jól tudtuk, hogy mindez csakugyan látszat.

– Amíg ez a három ember itt van, addig fegyveres őr álljon Barré ajtaja elé – mondta a százados. – Éjszakára a munkásokkal hálnak.

– És golyót nekik az első gyanús jelre – tódította a Török –, különösen ennek a köpcös gazembernek! – és belerúgott Tuskóba.

Hopkins elfehéredett a dühtől. A századosék továbbmentek.

– Én mégsem bízom a Törökben – mondotta Hopkins, amikor egyedül maradtunk.

Senki Alfonz igen komor arccal valahová a levegőbe nézett.

– Ki kellene jutni innen – ismételte. – Az építéshez. Ott van a titok megfejtése.

Kvasztics elsietett mellettünk. És eközben cédulát adott át Senki Alfonzknak.

„Fijug!

Mosstan nek. Tek ittenn marradni nemre zón. Ha már beszél. Tetek a Francival. Mitt akkkartog! Hova jutni?! Ha ruglakk is titttteket ne töröljettek velle. Csak a látszadértt. Van.

Kiváló tiztelettel:

Kvazditssal üszennyeteg.”

- Már megint kezdi - mondja Hopkins. - Ez a levelezés is idegesítő szokás a Töröktől.

Sorra itattuk a nyöszörgő négereket. Irtózatos volt a karbolszagú, fojtott hőség vagy nyolcvan bennszülött beteg között, dögletes levegőben. És millió légy döngött...

- Ennek napoznia kell - mondta Winter az egyik betegre. - Vigyék a napra - intett nekünk.

- Tanár úr! A napon most legalább hetven fok van! - mondta Senki Alfonz.

- Mindegy, barátom... Ide sok ultraviolett kell. Ehhez maga nem ért. Csak vigyék - magyarázta mosolyogva, és rajtam végigszaladt a hideg.

- Nem visszük - mondta Senki Alfonz. - Ez gyilkosság!

- Akkor én majd megoperálom magukat - biztatott nyájasan.

- A tisztelt nagynénjét és más, tetszés szerinti felmenőit! - felelte Tuskó Hopkins. Néhány kísérőjével éppen visszajött a százados, akiről most már tudtuk, hogy nem tiszt, hanem egy Pittman nevű szökött legionáriussal azonos.

- Kérem! - jelentette dühösen Winter. - Az ápolók megtagadták az engedelmisséget.

- Százados úr! - védekezett Senki Alfonz. - Csak azt mondtam, hogy nem vagyunk hajlandók egy beteg négyert a hetvenfokos napra tenni!

Ez gyilkosság.

A százados cigarettára gyújtott, és mosolygott.

- Hát, tanárom - mondta Winternek -, itt kevés a megértés az ön gyógyeljárásaival szemben. Mit csináljak?

A százados gonoszságában volt valami nagystílű fölény, ez bizonyos. Nem fújt fel mindent. De most berohant a Török. Egyenesen hozzám siet izgatottan, és megrúg. Miért mindig velem óvja a látszatot?

- Gazemberek! Megdöglötök... Százados úr! Ez a három ember beszélt Francis Barréval!

- Micsoda?

Most igazán rávettem volna magamat a kétszínű bitangra, de a félszemű és a másik mérnök revolvért rántott.

- Várni - szólt rájuk a százados. - Mi volt ez?

- Most beszéltem Kvaszticcsal. Elárulta, hogy ezek benn voltak Barrénál!

Ilyen egy szemét! Tuskó arca lila volt. Ha most kezébe kapná a Törököt, a nyakát harapná át.

- Maguk beszéltek Francis Barréval?

- Igen! - felelte Senki Alfonz.

- Felkötni őket! - kiáltotta a félszemű.

- Úgy van! - tódított a Török.

A százados unottan nézegetett bennünket.

- Itt nem végeznek ki senkit - mondta aztán. - Kimennek a vasútépítéshez, de a „Teknőbe”. - Szinte udvariasan kérdezte: - Tudják, hogy mi a „Teknő”? Egy kis kiszárított holtága a folyónak a sziklák között. Iszap, százezer döglött hal, siklók, piócák és férgek tömege. Árnyék semmi.

És természetesen ott van a moszkító és legyek fő fészke. Hetenként száz munkás megy váltásra. Vissza egy sem jön. Ez a „Teknő”. Vigyék őket!

Három ór közrefogott, és búcsúzóul Winter megjegyezte:

- Hát nem lett volna jobb, ha a napra teszik azt a beteget?
- Nem! - mondta Senki, mire Winter mosolyogva legyintett:
- Ön bolond, uram. Operáltassa meg magát.